Mitropolitul Nicolae Mladin - Iubirea în ochii unui ortodox

Predici la Duminica întâi din Postul mare a Ortodoxiei (5.Triod):

https://www.academia.edu/42704907/Duminica_I_din_Postul_mare_a_Ortodoxiei_Predici_%C5%9Fi_%C3%AEnv%C4%83%C5%A3%C4%83turi_5_Triod_

https://archive.org/details/duminica-i-din-postul-mare-a-ortodoxiei

***

Materiale despre Triod:

https://independent.academia.edu/emystea/Triod

https://archive.org/details/@steaemy?query=Triod

&&&

Şi pentru că în articolul „Nu există copiii perfecţi şi nici părinţi perfecţi" spuneam că copiii au dreptul să trăiască acolo unde este iubire, vă aduc în atenţie o altă perspectivă asupra iubirii, sentiment atât de cântat şi lăudat, dar totuşi necunoscut în adevăratul sens al cuvântului. Vă propun o viziune ortodoxă... (Gabriela Tudor)

"Iubirea este o realitate adânc umană şi de o aşa complexitate, încât unii renunţă la orice definiţie, socotind cuvintele inutile şi neputincioase. Iubirea nu se poate defini. Ea este tot atât de misterioasă ca şi viaţa. De aici şi diversitatea de aspecte aproape contradictorii ale iubirii. Căci cuvântul „iubire" este cel mai fluid, cel mai complex, mai vag şi mai variat ca sens dintre toate cuvintele.

El cuprinde cer şi pământ, suflet şi trup, neprihană şi patimă, nostalgie şi instinct.

- ✓ *Pentru unii ea este numai instinct, chiar dacă e îmbrăcat în vălul amăgitor al unei idealităţi pure;*
- ✓ *pentru alţii* ***ea este faţă spirituală, pur spirituală, care contopeşte sufletele şi le uneşte cu Dumnezeu.***
- ✓ *Pentru unii este o putere demonică, prin care se exercită o misterioasă fascinaţie asupra omului pentru a-l transforma în instrument orb al speciei,*
- ✓ *pentru alţii* ***este o rază din paradis, care coboară chiar din inima lui Dumnezeu, ca să ridice viaţa noastră la plenitudine.***

Iubirea nu este un simplu sentiment, cum suntem înclinaţi să credem. Este mai mult decât atât.

În concepţia creştină, iubirea izvorăşte din însăşi fiinţa spirituală a omului. Persoana însăşi, în esenţialitatea ei, este iubire, adică tendinţă spre comuniune. ***Dumnezeu este iubire*** (cf. I Ioan IV, 8); omul, chip al lui Dumnezeu în lume, este iubire. De aceea, prin însăşi fiinţa sa, el este predestinat spre comuniune, nu poate trăi singur, nu se poate desăvârşi singur.

- ➢ ***Iubirea e extaz, adică ieşire din sine, pentru ca pierzându-te în altul, să te regăseşti mai desăvârşit.*** Dacă unitatea e năzuinţa iubirii, dualitatea e condiţia ei necesară.
  - ❖ Ea realizează o unitate suprapersonală, în care persoanele prin comuniune, nu dispar, ci se desăvârşesc. ***Aceasta e puterea paradoxală a iubirii: de a uni şi totodată de a menţine individualitatea şi a o desăvârşi.***
  - ❖ Ea este o „unitate în dualitate".

- Iubirea are în ea nostalgia veşniciei.
    - Ea nu poate concepe despărţirea.
    - Ea dă impresia că persoanele s-au căutat şi şi-au aparţinut din veşnicie, că ele sunt predestinate să-şi aparţină veşnic.

- Iubirea este forţă creatoare.
    - ***Ea cheamă la viaţă potenţialităţile ascunse în om şi le actualizează.***
    - Ea dinamizează toate energiile şi îmbogăţeşte fiinţa şi viaţa omului, potenţând-o, împlinind-o, desăvârşind-o.

Caracterul acesta dinamic, creator al iubirii îşi găseşte expresie în iubirea dintre soţi, afară de reciproca dăruire şi perfecţionare.***Iubirea este creatoare: ea cheamă la viaţă, ea creează viaţa, ea îmbogăţeşte viaţa.*** Iubirea, care realizează comuniunea dintre soţ şi soţie, impune cu necesitate veşnicia sau indisolubilitatea acestei comuniuni şi caracterul creator al ei. Există un raport pozitiv între iubirea familială şi Dumnezeu, întrucât iubirea şi familia creştină reprezintă trepte spre Dumnezeu, ca reflexe ale unor realităţi transcendente. Şi Dumnezeu este izvor şi putere transfiguratoare a vieţii din familia creştină.

Sufletul familiei creştine este iubirea. Şi în ea se reflectă măreţia lui Dumnezeu. Iubirea însăşi are ceva de „mare taină", ea este o cuminecare din esenţele vieţii, unde se simte suflul creator al Divinităţii. ***În aeastă comuniune fiinţială, în această dăruire de la suflet la suflet, se simte prezenţa paşilor lui Dumnezeu în sufletul creştinului. Pentru că a fi creştin înseamnă a gândi cu iubire, a vorbi cu iubire, a lucra cu iubire. Familia este o comunitate a iubirii atunci când membrii ei râvnesc să dezrădăcineze toate viciile din viaţa lor şi să-şi împodobească sufletul cu toate virtuţile ce strălucesc în persoana lui Hristos.*** Ea este numai atunci o comunitate a iubirii, când împlineşte cuvintele apostolului, ce zice: ***„dragostea îndelung rabdă, este bună, dragostea nu pizmuieşte, nu se îngâmfă, nu se semeţeşte, nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu le întărâtă, nu gândeşte răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le îndură, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată" (I Corinteni XIII, 4-8).***

Familia creştină îi formează pe membrii ei prin căldura dragostei pe al cărei altar se aduce ca jertfă, prin excelenţă, dăruirea de sine. Nicăieri nu găsim resursele de răbdare, de iubire şi de jertfelnicie ca la părinţi.

Familia creştină rămâne ceea ce a fost întotdeauna. Sanctuarul în care arde necontenit flacăra de azur a Ortodoxiei. A Ortodoxiei care este adevăr, a Ortodoxiei care este iubire.